

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.113 van 25 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 maart 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt België binnen op 14 juli 2006 en verklaart zich vluchteling op 18 juli 2006.

Op 1 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 oktober 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 22 februari 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Bij beschikking van de Raad van State nr. 621 van 6 juni 2007 wordt het cassatieberoep tegen deze beslissing niet toelaatbaar verklaard.

Op 29 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2007 dient verzoeker een tweede maal een asielaanvraag in. Op 27 september 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 5694 van 14 januari 2008 wordt dit beroep verworpen en weigert de Raad aan verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 15 februari 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 juli 2008 en vormt de bestreden beslissing:

“Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2006 in België verblijft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Bovendien haalt betrokkene geen enkel element van integratie aan en legt hij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 22.02.2007 met een negatieve beslissing 'niet erkend' door VBV, hem betekend op 23.03.2007.

Op datum van 02.05.2007 diende betrokkene een nieuwe asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 14.01.2008 met 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming' door RW. Op 15.02.2008 werd een BVG afgeleverd, hem betekend op 21.02.2008. Betrokkene diende binnen de 15 dagen na betekening gevolg te geven aan dit BVG, doch verkoos dit niet te doen en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit dergelijk illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets langer dan 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert onmogelijk terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, gezien zijn gekende problemen daar. Als lid van de Al-Tay stam zou hij immers bij elke -zelf tijdelijke terugkeer - onmiddellijk door Hassan Tlass en diens medestanders vermoord worden. Betrokkene legt hiertoe echter geen persoonlijke bewijzen voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te

leveren. De loutere vermelding dat hij niet kan terugkeren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de vermeende schending van art. 3 van het EVRM dient gesteld te worden dat bescherming verleend via dit artikel van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10/12/1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Hetzelfde geldt wat betreft de vermeende schending van art. 2 van het EVRM. Gegeven dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden, kan dit evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Dat betrokkene hierbij verwijst naar het standpunt van de Europese Commissie kan tevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, aangezien de Europese Commissie refereert naar de algemene toestand in Syrië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn aldaar leven in gevaar zou zijn.

Verder argumenteert betrokkene dat een terugkeer naar het thuisland praktisch gezien onmogelijk is, aangezien Syrië geen vrij personenverkeer kent. Hierbij wordt echter het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Op 11 juli 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 31 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in, dat gekend is onder het nr. 30.793.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en ondubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aanvoeren die hem zouden toelaten zijn aanvraag te doen vanuit België.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Toelichting :

Conform de wetgeving en de geldende rechtspraak van de Raad van State bevatte de aanvraag van verzoekende partij op basis van artikel 9.3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een dubbele motivering, zowel m.b.t. de ontvankelijkheid als m.b.t. de gegrondheid.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoeker een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hem moeten toelaten zijn aanvraag vanuit België te doen.

Indien verzoeker terug zou moeten gaan naar zijn land om aldaar een aanvraag in te dienen zou dit een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg zijn dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoeker verwijst naar de heersende rechtspraak waar herhaaldelijk wordt gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9.3 Vr.W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Verzoeker meent dan ook dat hij wegens de hieronder vermelde buitengewone omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag conform de wet in te dienen.

- Artikel 3 EVRM

Eén van de belangrijkste redenen waarom verzoeker zijn aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst, is omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een menonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.

Het bestaan van folteringen kan niet ontkend worden gelet op het standpunt van de Europese Commissie(...)

Indien verzoekende partij voor een formaliteit zou dienen terug te keren, zou dit tevens een schending betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Verzoeker was reeds het slachtoffer van onmenselijke behandeling en folteringen. Verzoeker verwijst naar zijn asielprocedure. Hierin staat te lezen dat hij het slachtoffer was van folteringen en hierdoor zelf werd gehospitaliseerd.

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

- Veiligheidssituatie

Verzoekende partij is tot op heden bevreesd voor zijn terugkeer naar Syrië, nu er nog steeds terreur en geweld ten aanzien van mensen van de Al-Tay stam wordt gebruikt, waardoor tot op heden slachtoffers vallen.

Het is klaar en duidelijk dat, indien verzoekende partij voor zijn aanvraag dient terug te keren naar Syrië, zijn leven met zekerheid groot gevaar loopt: niet alleen zal hij als lid van de Al-Tay stam met zekerheid geconfronteerd worden met de personen (gesteund door het Syrische regime) die hem eerder reeds problemen bezorgden, doch belangrijker is nog dat hij vanwege de politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp dient te verwachten.

Bovendien riskeert hij het slachtoffer te worden van de mensenrechtenschendingen welke reeds uitgebreid werden omschreven.

Daaruit volgt aldus ook dat verzoeker dus momenteel over geen enkele plaats of familie beschikt waar hij VEILIG zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag, gelet op het feit dat zijn woonplaats bij zijn familie gekend is en .

- Hoge kost

Het is voor verzoeker verder onmogelijk om de terugreis naar Syrië te bekostigen, om van daaruit zijn aanvraag te kunnen indienen en daarna terug naar België te keren, De kosteloze repatriëringsformule

van het I.O.M. biedt evenmin een oplossing aangezien die reiskosten integraal moeten terugbetaald worden wanneer hij binnen een periode van 5 jaar naar België terugkeert.

*Uiteraard dient hij ook over het nodige geld te beschikken om zijn verblijf in Syrië te kunnen financieren.
- Administratieve chaos.*

Het moet gezegd dat het in Syrië niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken... gelet op de enorme technische problemen waar de administratie mee te kampen heeft, alsmede de onwil vanwege corrupte ambtenaren die zich zwaar laten betalen om de nodige documenten af te leveren.

België zou een diplomatieke post hebben in Damascus, doch deze is voor verzoeker ontoegankelijk.

Gelet op deze situatie is het geenszins aangewezen verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook gebrekkig en onvoldoende wat haar motivering betreft.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd. Het middel is gegrond.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd en dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aanvoerde om te verantwoorden waarom hij de aanvraag in België indiende. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. De wetgever heeft de beoordelingsbevoegdheid inzake de vrees voor terugkeer willen toespitsen naar de asielinstanties en ontnam daarbij deze bevoegdheid aan de dienst regularisaties binnen de Dienst Vreemdelingenaken. Inzake artikel 3 van het EVRM brengt verzoeker geen begin van bewijs aan, net zomin als wat betreft artikel 1 van het Verdrag tegen foltering.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motivering aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de aanvraag, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“2. BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

Uit de tekst van artikel 9, lid 3 Vw volgt dat verzoeker buitengewone omstandigheden zal moeten voorleggen die rechtvaardigen waarom hij de aanvraag voor een machtiging tot verblijf indient in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of het land waar hij een vast verblijf heeft.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor verzoeker om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is het geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker 'onvoorzienbaar' was.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

België zou een diplomatieke post hebben in Damascus, doch deze is voor verzoeker ontoegankelijk. Er kan niet verwacht worden van verzoeker dat hij naar zijn geboorteland terugkeert om aldaar een aanvraag in te dienen om terug naar België te komen.

Bovendien kan verzoeker niet naar zijn thuisland terugkeren. Syrië kent geen vrij personenverkeer. Verzoeker verliet zijn land zonder toestemming (wegens gevaar voor zijn leven) en bij een terugkeer zal hij zeker blootgesteld worden aan vervolging hiervoor. Een terugkeer naar België is dan ook onmogelijk en hij zou hierdoor blootgesteld worden aan vervolging, hierdoor ontstaat een buitengewone omstandigheid.

3. GEGRONDHEID VAN DE AANVRAAG

Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

de doodstraf of executie

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst

ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

Met de laatste categorie worden vooral vluchtelingen uit oorlogsgebieden bedoeld die geen individuele vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de Conventie van Genève (ras, godsdienst, behoren tot bepaalde sociale groep, politieke overtuiging of nationaliteit) kunnen hardmaken maar een algemene geweldsituatie ontvluchtten.

De verblijfsstatus voor erkende vluchtelingen (Conventie van Genève) blijft dezelfde: onmiddellijk permanent verblijf + toegang tot de arbeidsmarkt,

Er kan niet ernstig ontkend worden dat verzoeker onmenselijke en vernederende behandeling én bestraffing zal moeten ondergaan indien deze zijn land van oorsprong moet vervoegen.

Bewijzen hiervan zijn voorhanden in het asielrelaas en de niet betwiste elementen van zijn relaas.

Bovendien zal verzoeker het slachtoffer zijn van een schending van artikel 2 en 3 EVRM en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen op 10 december 1984 door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties én de nieuwe subsidiaire bescherming van kracht sinds 10 oktober 2006, ter uitvoering van een Europese richtlijn op subsidiaire bescherming, door het KB van 3 oktober 2006 en gepubliceerd op 6 oktober 2006. Verzoeker was reeds het slachtoffer van onmenselijke behandeling en foltering. Verzoeker verwijst naar zijn asielprocedure. Hierin staat te lezen dat hij het slachtoffer was van foltering en hierdoor zelf werd gehospitaliseerd.

Het bestaan van foltering kan niet ontkend worden gelet op het standpunt van de Europese Commissie:

P6_TA(2006)0279

Syrië; Schendingen van de mensenrechten Resolutie van het Europees Parlement over Syrië Het Europees Parlement,

-onder verwijzing naar zijn vroegere resoluties over Syrië, meer bepaald die van 8 september 2005,

-gezien de euro-mediterrane overeenkomst, die door de Europese Gemeenschap en Syrië ondertekend is, meer in het bijzonder artikel 2, dat bepaalt dat de partijen zich in hun binnen- en buitenlandse beleidsvoering laten leiden door eerbied voor de democratische beginselen en de grondrechten, en dat een wezenlijk bestanddeel van de overeenkomst vormt,

– gezien de verklaring van 28 november 1995 over het proces van Barcelona en de

nadruk

die

daarin gelegd wordt op een versterking van de mensenrechten,

– gezien de politieke prioriteiten van zijn voorzitter van de euro-mediterrane parlementaire vergadering in SOOS, namelijk versterking van de dialoog over de rechten van de mens met de parlementen van de partnerlanden,

–gezien de mededeling van de Europese Commissie naar aanleiding van de 10de verjaardag van het euro-mediterrane partnerschap "een werkprogramma om de uitdagingen van de komende vijf jaar het hoofd te bieden" (COM(2005)0139), vooral om zich toe te leggen op aangelegenheden als de verdediging van de rechten van de mens,

– gezien zijn resolutie van 27 oktober 2005 over een terugblik op het proces van Barcelona,

– gezien de richtsnoeren inzake het EU-beleid tegenover derde landen in verband met de doodstraf (1998), met de foltering en andere vormen van wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing (2001), en de EU-richtsnoeren inzake de dialoog over de rechten van de mens (2001) en inzake de verdedigers van de rechten van de mens (2004),

– gezien de verklaring van 19 mei 2006 van het EU-voorzitterland over de recente aanhoudingen in Syrië,

–gelet op artikel 11, lid 1 van het verdrag over de Europese Unie en artikel 177 van het EGverdrag, die de verdediging van de rechten van de mens tot doelstelling van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid vaststellen,

–gelet op artikel 115, lid 3 van zijn Reglement,

A.gezien de belangrijke politieke, economische en culturele verbanden tussen de Europese

1 Aangenomen teksten, P6_FA (2005)0340.

2 Aangenomen teksten, P6_TA(2005)0412.

Unie en Syrië;

B.overwegende dat de huidige president Bashar al-Assad toen hij aan de macht gekomen is, in Syrië enige hoop gewekt heeft en het Syrisch politiek systeem, dat vele jaren lang door de Baath-partij beheerst is, enigszins geopend heeft,

C.overwegende dat het Parlement en zijn voorzitter al meerdere malen tussenbeide gekomen zijn om de vrijlating van parlementsleden te verkrijgen die in Syrische gevangenschappen opgesloten zaten, en dat het EU-voorzitterschap de Syrische regering op 19 mei 2006 gevraagd heeft om de vrijheid van meningsuiting en vergadering, die worden gevrijwaard in het internationaal handvest van de politieke en burgerrechten, dat door Syrië in 1969 geratificeerd is, zonder beperkingen te eerbiedigen;

D.overwegende dat er in mei 2006 berichten over arrestatie en foltering van verschillende burgerrechtactivisten geweest zijn, die een petitie voor betere Syrisch-Libanese betrekkingen volgens resolutie 1680 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties getekend hadden; het gaat o. a. om de advocaat Anwar al-Bunni en de schrijver Michel Kilo, en anderen als Khalil Hoessein, dr. Safwan Tayfour, Mahmoud Issa, Fateh Jammous, prof. Suleiman Achmar, Nidal Derwiche, Suleiman Shummor, Ghalem Amer, Muhammad Mahfud en Mahmoud Mer'i en meer recentelijk Yasser Melhem en Omar Adlabi;

E.overwegende dat de advocaat Anwar al-Bunni, die gespecialiseerd is in mensenrechtzaken, in Damascus op straat aangehouden is op het ogenblik dat hij directeur van een centrum voor de rechten van de mens zou worden dat door de Europese Unie gefinancierd wordt;

F.overwegende dat Amnesty International en Human Rights Watch al in november 2005 de arrestatie en het gevaar voor foltering van de vreedzame actievoerder Kamal al-Labwani gemeld hebben, die nu gevaar loopt om tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld te worden omdat hij zijn meningen bekendgemaakt heeft;

G.overwegende dat de Syrische autoriteiten volgens berichten de laatste twee maanden ook grote aantallen journalisten en burgerrechtactivisten gearresteerd hebben;

H. overwegende dat de golf van arrestaties als directe represaille voor de verspreiding van een petitie bedoeld is, op 12 mei 2006, die door ongeveer 500 personen ondertekend is en oproept tot normalisering van de betrekkingen tussen Syrië en Libanon - een bijzonder belangrijke petitie, omdat ze een gezamenlijk initiatief van Syrische en Libanese intellectuelen en verdedigers van de rechten van de mens is en de eerste in haar soort;

I. overwegende dat de commissie voor de rechten van de mens van de Verenigde Naties in 2005 haar bezorgdheid uitgesproken heeft over de hinderpalen die in Syrië voor registratie en het vrij functioneren van niet gouvernementele organisaties voor de rechten van de mens opgeworpen worden, en de intimidatie en plagerijen waar verdedigers van de rechten van de mens aan blootgesteld staan;

J. overwegende dat Syrië met uitzonderingswetten geregeerd wordt, die 43 jaar geleden ingevoerd zijn en gebruikt worden om de schendingen van de rechten van de mens te rechtvaardigen;

1. dringt er bij de Syrische autoriteiten op aan om alle actievoerders vrij te laten die nog opgestoten zitten omdat ze een petitie voor betere Syrisch-Libanese relaties ondertekend hebben;

2. dringt er verder ook bij de Syrische autoriteiten op aan om alle zaken van politieke, gevangenen te herzien en onmiddellijk alle gevangenen vrij te laten die omwille van hun mening opgesloten zitten, en om ervoor te zorgen dat:

a) de gedetineerden goed behandeld en niet aan foltering en andere vormen van mishandeling onderworpen worden;

b) gedetineerden of gevangenen onmiddellijk, regelmatig en onbeperkt contact met hun advocaten, dokters en familie kunnen hebben;

3. vraagt de Syrische autoriteiten om het Verdrag tegen het martelen en andere vormen van wrede, onmenselijke o/vermederende behandeling en bestraffing te ratificeren:

4. verleent zijn krachtige steun voor de verklaring van 19 mei 2006 van het E U - v o o r z i t t e r s c h a p namens de EU over de recente arrestaties in Syrië;

5. wijst erop dat eerbied voor de rechten van de mens een levensbelangrijk bestanddeel van

elke toekomstige associatie-overeenkomst tussen de Europese Unie en Syrië vormt en vraagt Syrië om zijn toezeggingen in het kader van het proces van Barcelona en in de lijn van het Europees nabuurschapsbeleid gestand te doen;

6. stelt nogmaals dat de Commissie en de Raad tot het uiterste moeten gaan om te zorgen dat de associatie-overeenkomst met Syrië, die nog niet ondertekend is tot verbetering van de toestand van de rechten van de mens in Syrië leidt;

7. vraagt de Commissie om de toestand van de rechten van de mens in Syrië en de nakoming van de verplichtingen van de euro-mediterrane overeenkomst door Syrië jaarlijks te evalueren en over haar bevindingen verslag uit te brengen in het kader van het euromediterraan partnerschap;

8. verzoekt zijn Voorzitter om deze resolutie te laten toekomen aan de Raad, de Commissie, de Syrische regering en het Syrisch parlement.

(<http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//NONSGML+TA+P6-TA-2006-0279+0+D+OC+PDF+V0//NL> dd. 19/03/2007)

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen wat onder punt 1. van dit arrest wordt weergegeven.

3.1.3.1. Verzoeker verwijst naar “heersende rechtspraak” waaruit blijkt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Verzoeker haalt evenwel geen concrete arresten aan ter staving van zijn bewering. Met deze uiteenzetting duidt verzoeker niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. De gemachtigde van de minister heeft in de bestreden beslissing op omstandige wijze geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en zoals hierna zal blijken is hij niet in kennelijke onredelijkheid tot dit besluit gekomen.

3.1.3.2. In het verzoekschrift geeft verzoeker een uiteenzetting waarin hij de Raad lijkt te willen overtuigen van het feit dat hij buitengewone omstandigheden kan doen gelden. Het komt echter niet toe aan de Raad om zijn oordeel over de aanvraag in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Verzoeker kan met zijn beroep enkel de beslissing zoals die is

genomen door het bestuur bestrijden en de Raad kan in het kader van een annulatieberoep, zoals weergegeven in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, enkel de wettigheid van de bestreden beslissing toetsen. In zoverre verzoeker in het middel een tweede beoordeling vraagt van zijn aanvraag, is het middel onontvankelijk.

3.1.3.3. Betreffende de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, wordt in de bestreden beslissing overwogen *“Wat betreft de vermeende schending van art. 3 van het EVRM dient gesteld te worden dat bescherming verleend via dit artikel van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing (kan) vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10/12/1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”*

In het middel duidt verzoeker niet met concrete gegevens aan in welk opzicht dit motief kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Hij verwijst, zoals in zijn aanvraag, naar het standpunt van de Europese Commissie en stelt dat hij reeds het slachtoffer was van onmenselijke behandeling en foltering en hij verwijst naar zijn asielpcedure. Een herhaling van de elementen uit verzoekers aanvraag doet geen afbreuk aan dit motief van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst tevens naar zijn asielpcedure, waaruit volgens hem blijkt dat hij het slachtoffer was van folteringen en hierdoor werd gehospitaliseerd. In de bestreden beslissing werd echter betreffende de asielpcedure overwogen dat deze werd afgesloten met een negatieve beslissing.

Betreffende het standpunt van de Europese Commissie inzake Syrië, wordt in de bestreden beslissing overwogen *“Dat betrokkene hierbij verwijst naar het standpunt van de Europese Commissie, kan tevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, aangezien de Europese Commissie refereert naar de algemene toestand in Syrië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn (...) leven (aldaar) in gevaar zou zijn”*. De loutere herhaling van dit standpunt in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan dit motief.

3.1.3.4. De feitenuiteenzetting van verzoeker over zijn behoren tot de Al-Tay stam vormt een herhaling van hetgeen in de aanvraag werd aangevoerd en bevat geen aanduiding van een wetsartikel of rechtsbeginsel dat verzoeker geschonden acht. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

3.1.3.5. Verzoeker heeft in zijn aanvraag geen melding gemaakt van de omstandigheid dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de terugreis en het verblijf in Syrië te bekostigen. In de bestreden beslissing diende hierop dus niet te worden geantwoord.

3.1.3.6. Verzoeker heeft in zijn aanvraag evenmin melding gemaakt van de “administratieve chaos” die zou heersen in Syrië, zodat hierop evenmin diende te worden geantwoord in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt betreffende het aanvragen van de machtiging in Syrië overwogen *“Hierbij wordt echter het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via*

een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven". Verzoeker toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk of onjuist is.

3.1.3.7. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende en pertinente motieven die de beslissing schragen. De schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker zet de schending van de rechten van de verdediging niet met concrete gegevens uiteen, zodat dit onderdeel van het middel ontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

"Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de bestreden beslissing zomaar besluit tot de ontvankelijkheid van het verzoek tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9.3 Vr.W., omdat er in hoofde van verzoekende partij geen uitzonderlijke omstandigheden zouden zijn die hem zouden toelaten zijn aanvraag vanuit België te doen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoeker verwijst naar hetgeen hij reeds eerder stelde, nl. dat de aanvraag van verzoekende partij op basis van artikel 9.3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, conform de wetgeving en de geldende rechtspraak van de Raad van State een dubbele motivering bevatte, zowel m.b.t. de ontvankelijkheid als m.b.t. de gegrondheid.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid heeft verzoekende partij een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hem moeten toelaten zijn aanvraag vanuit België te doen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoeker verwijst naar geldende rechtspraak waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9.3 lid Vr.W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Verzoeker meent dan ook dat hij wegens de hieronder vermelde buitengewone omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag conform artikel de wet in te dienen.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij ontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het middel is gegrond."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is omdat verzoeker niet aanduidt welke rechtsregels hij geschonden acht. Ten overvloede stelt verwerende partij dat het redelijkheidsbeginsel niet werd geschonden en verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die stelt dat het niet aan de Raad toekomt om het oordeel van het bestuur over te doen.

M. DENYS.

A. DE SMET.